

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Honori[i] Reggi[i] Kemnathensis De Statu Ecclesiae Britannicae Hodierno, Liber Commentarius

Horn, Georg

Dantisci, 1647

De causis auctarum haeresium, sectarum, & schismatum in Anglia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34026

christianum, bestiam in Apocalypsi. Sic & fedus Nationale nequissimis vocibus exagitant. Curiam Examinationis vocant Inquisitionem Hispanicam & Curiam Supremæ Commissionis. *Hugo Petrus*, famosus ille scurra, Ecclesias Reformatas & Presbyteriales, fœdissimis dictariis traducit. In publica concione Londini, cùm multa pueriliter & nugatoriè effutiisset, ex voce *classes*, centum quinquaginta asses, CL asses, id est, CL asinos fecit; sicut olim ex nomine Cardinalis CL esel Germani CL esel / asinos, fecerunt. Idem in concione 2 Aprilis 1646 ad Parlamentum habita, sic loquitur: Quod gladio cepistis, verbo conservandum est. Loquor de verbo, per quod Angli Christiani fiunt. In aliis regionibus disciplina facit eos tales. Compelle multitudinem in templum, & postea Christianos nomina. Satis abunde hujus furfuris foras. Et hinc fit, quod ferè tota ipsorum Theologia in Polemicis sita est, quæ mercatura, nisi Deus prævertat, & nostra videtur futura. *Idem*: Metuone, dum pro Presbyterio vestito autoritate pugnamus, desint nobis V clo ministri prædicatores. Ut ita si acquiratis Presbyterium Londini, & multum vobis egisse videamini, nec ministrum nec Presbyterium in dimidio regno habeatis. Verum Presbyterium optari facilius quàm haberi potest.

*De causis auctarum hæresium, sectarum,
& schismatum in Anglia.*

Si quis consideret, in quantam multitudinem, quàm exiguo tempore, hæreses in Anglia, sectæ, schismata cum erroribus & blasphemis excreverint; is jure mirabitur, ex quibus id causis factum sit. Et illæ quidem satis manifestæ ex ipsorum sectariorum naturâ dari ac ostendi possunt. Quia enim dant vagam quibusvis prædicandi libertatem publicè,

publicè; hinc fit quòd multi ex plebe, quibus aliqua verborum & rerum copia est, in medium procedant, ac (ut loquuntur) dona exerceant, objiciant ac disputent publicè contra ea quæ dicta sint. Tum aucti numero auditorum, & eorum applausu ad famam provecti, credunt se maximos Ecclesiæ Doctores esse; & cum antiquam ac solidam Theologiam nunquam didicerint, quicquid novum, plausibile, fucatum in pulpita protrudunt; & eadem aviditate ab auditoribus illa hauriuntur. Post hæc libertas conscientiæ & generalis toleratio ab illis sectarum fabris, velut carecta, post quæ lateant, in medium proferuntur. Nihil est quod carni & vanitati humanæ magis arrideat, quàm sibi religionem statuere; sibi Ephod & Sacerdotem comparare. Et favorem ex eo quoque sibi acquirunt nugatores illi, quod stipendia certa & decimas ministris subtrahunt. Ex quo fit, ut qui ministros suos adeò vilipendunt, ut nec quæ pro sustentatione illorum pii Magistratus constituerunt, solvere velint, illi faciliè ad novas Religiones transeant. Accedit populare Regimen, quo singulæ congregationes Monarchicum jus, spretis Synodis Classibusque, sibi arrogant. Maximè tamen ipsa doctrina, quam sectarii commenti sunt, eos tanto incremento per universam Angliam auxit. Quando enim populus audit, Deum tam peccantes quàm precantes sanctos amare: Non debere fideles sollicitos esse & anxios ob peccata, nec remissionem eorum petere; quid mirum, si hæc nova & suæ libidini famulantia dogmata orthodoxæ fidei, sanctimoniam & resipiscentiam perpetuam urgenti, præferat? Nam & dum solos visibiles sanctos membra Ecclesiarum faciunt, magni alicujus zeli & eximiæ puritatis speciem præ se ferunt. Jam Chiliaisticum illud dogma, de regno Christi in hac terra, facillimè homines ad novas sectas abstrahit, ubi velut ad Sirenum scopulos, dulcedine promissorum, hærent.

rent. Independentes omnes mirifica sibi imaginantur de illo regno. Quidam initium ejus ad annum 1650 conjiciunt; quo tempore tantam credunt in Anglia felicitatem fore, qualis non ab orbe condito fuerit. Et *ô si tunc*, dicebat quidam, *unum tantum diem vivere daretur! Non permutarem conditionem meam cum maximo Monarcha mundi.* Præcipui ipsorum Doctores persuasi sunt jam natum esse hominem illum, qui eos felices dies visurus sit; & ad summum non restare xx annos. Cottonus & alii in N. Anglia ministri conventu habito, Apocalypsin propterea totam examinarunt, & collatis omnibus Scripturis existimant tempus regni Christi in propinquo esse. Arbitrantur autem ruinam Antichristi & Turcarum, conversionem Judæorum, vocationem gentium universalem, præcessura proximè felices illos dies. Tum omnia regna mundi & Principatus abolitum iri, ac filios Dei rerum potituros sub unico cæli & terræ Domino Jesu Christo. Exstat in eam rem liber *Joh. Archeri*, Pastoris Independentium Arnhemensis; *de personali regno Christi in hac terra:* cujus tamen sententiam non in omnibus cæteri probant. Audiamus illum, qui novissimè & doctissimè scripsit pro hac causa, *Thomam Parke-*
rum, Pastorem Nuberiensem in Nova Anglia, in Expositione visionum ac prophetiarum Danielis. Probaturus per lapidem illum comminuentem omnia regna, non posse intelligi regnum inde usque ab adventu ejus: *Tertio, inquit,* regnum hoc comminuit omnia alia regna; sic ut extinctis cæteris solum restet. Jam verò hic status non est expectandus sub regno patientiæ, sive ante occasum Antichristi, cum omnia terræ erunt Domini & Christi ejus, *Apoc.* 11. 15, 18. Ostensurus per pedes ferreos intelligi Romanum Imperium: *Quintò, inquit,* hoc regnum est destruendum per regnum sanctorum in fine temporum, atque ideò non potest accipi de alio Imperio, quàm de Romano ad-
 huc

huc continuante sub Antichristo. Lapis est regnum sanctorum: & quod sit regnum constituendum in occasu Antichristi, probatur his argumentis. 1. Quia destruet omnia regna adversantia in toto mundo; quod non est expectandum ante occasum Antichristi. Idem septimanas septuaginta incipit sub Papatu, sive à tempore *Waldi* & anno 1106, sive à *Wiclefo* & anno 1370. Quod si, *inquit*, incipias eas septimanas numerare ab A. C. 1106 & *Waldensibus*, tum ultima hæc & dolorifica septimana incidit præcise in A. C. 1643, & medium septimanæ ejus erit anno 1646, à quo tres anni afflictionis cum dimidio ad finem percurrunt, & finiuntur plenè anno 1649. Sed si septuaginta septimanæ incipiunt à *Wiclefo*, & anno 1370, tum finis non erit ante A. 1860, id est, demum post 200 annos. Sed utra supputatio sit amplectenda, fateor, *inquit*, me ignorare. Postea: Turcæ cessabunt esse soluti anno 1649, & anno sequente potest casus ipsorum cum Antichristo sequi, si prior supputatio vera. In inchoativo statu Novæ Jerusalem Judæi convertentur, juxta prophetiam Rom xi. & erunt extraordinariis donis induti pro dilatione regni C. super universum orbem. Sub finem respondet *objectioni*, quâ curiositas illa circa annos reprehenditur *Act. 1. 6, 7. Matth. 24. 37, 42. 1 Thess. 5. 1, 2, 3. Psal. 74, 9. Luc. 12, 40. Marc. 13, 35. Resp. ad Act. 1. 6, 7.* Non licebat scire Apostolis, vel ulli, qui vivebat eâ ætate: sed licet illis, qui vivunt ultimâ ætate. *Matth. 24, 37.* Impiis occultatur tempus, sed sancti intelligent, *Dan. 12, 10.* Sicut Noah scivit tempus diluvii, sed non mundus, *Matth. 24, 37. Gen. 6, 3. &c.* Hæc igitur & ejusmodi complura dogmata cum sub magnificis titulis publicarent, facile simplices homines allecti sunt. Quicquid enim errorum & hæresium in Anglia est, id omne à sectariis titulo novi luminis, mysteriorum, evulgatur. Itaq; sive S. Trinitatem oppugnent, sive totam in dubium Religionem

nem vocent; omnia hæc novum lumen sunt. Multos simulatio sefellit. Nam illi Independentes, qui olim sub Episcopis zelosissimi fuerunt contra errores devios ab Orthodoxia, nunc inter tot monstrosos errores silent, ut Burtonus, qui tantum contra Presbyterianos calet, cætera frigidus. Ex omnibus Independentibus, *inquit Th. Edoardus*, unum tantum novi, qui se sectariis opponat. His ita per pensis, facile creditur, quod idem author inquit, corruptiones hodiernas in tantum excedere tempora Episcoporum, in quantum Oceanus Britannicus Rhenum.

De Erastianis, sive Colemannianis.

Sicut frequenter fieri solet, ut duobus de præda litigantibus tertius eam utrique eripiat; ita etiam Ecclesiis Anglicanis accidit. Nam cum inde Presbyteriani, hinc Independentes, pro suo quisque contenderent regimine; factum est ut interea florentissimas Ecclesias hæreticorum & schismaticorum lues devastaret; atque insuper tertia factio utrisque omnia eriperet. Idque ab *Erastianis* factum est, quam factionem *Politici* excitarunt, ejus ope Regimen, de quo velut Achilleis armis, infensissimo animo certabatur, sibi solis vindicaturi. *De origine* hujus sectæ antequam agam, operæ pretium erit, paucis ipsum *Erastum*, primum conditorem tertiæ hujus factionis quæ nunc Angliam exercet; & quibus ad errorem illum actus fuerit furiis, con tueri. Idque *ex Historia Ecclesiæ Palatinæ*, quam Cl. Theol. *Henricus Altingus* olim concionavit. Sic igitur ille inquit: Circa A. C. 1565 nata est Heidelbergæ controversia de gubernatione Ecclesiæ, imprimis verò de Excommunicatione. Cum enim ejus usus adhuc omissus esset, *C. Olevianus* perpetuo urgebat, ut ad exemplar Ecclesiæ Genevensis disciplina quoque institueretur. Resistebant huic con-
tui